

E L I Z A B E T H L I M

DESTRĂMAREA ÎNTUNERICULUI

Al doilea volum al seriei
SÂNGE DE STELE

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENȚ ȘI ȘTEFAN FERENȚ

CORINTEENS

Cândva aveam o mamă.

Ea m-a învățat să depăn cele mai fine fire făcute de viermii de mătase crescuți în curtea noastră cu duzi. Cu răbdare, înmuia mii de gogoși și, împreună, înfășuram fire diafane pe mosoare de lemn. Când a văzut cu câtă agilitate îmi zburdau degețelele pe roată, depănând mătasea ca pe niște șuvițe din lumina lunii, l-a implorat pe tata să mă învețe croitorie.

— Cască ochii bine la *Baba!* mi-a spus când el a fost de acord. E cel mai bun croitor din Gangsun și, dacă vei învăța temeinic, într-o zi vei fi și tu la fel.

— Da, mamă! am spus eu ascultătoare.

Poate că, dacă mi-ar fi spus atunci că fetele nu aveau cum să ajungă croitori, povestea mea s-ar fi depănat cu totul altfel. Dar, vai!

În timp ce mama se ocupa de frații mei – curajosul Finley, gânditorul Sendo și nebunaticul Keton –, *Baba* m-a învățat să tai, să cos și să brodez. Mi-a antrenat

ochii să vadă dincolo de formele și liniile simple, să se folosească de umbre și să găsească un echilibru între frumusețe și textură. M-a învățat să simt orice fel de material, de la bumbacurile aspre până la mătăsurile fine, să stăpânesc perfect țesăturile și să-mi dau seama cum îmbracă pielea. M-a silit să refac toate cusăturile în cazul în care ratam una, iar din greșeli am învățat cum un singur tiv poate face deosebirea dintre o haină ce se potrivește ca mărime și una care nu, sau cum poate fi reparată o ruptură săvârșită din neatenție, fără a lua tot lucrul de la capăt.

Fără pildele lui *Baba*, nu aș fi devenit niciodată croitorul împăratului. Însă încrederea mamei în mine a fost cea care mi-a dat curajul să și încerc.

În fiecare seară, după închiderea prăvăliei, mama îmi ungea degetele iritate cu balsam.

— Te cam obosește *Baba*, îmi spunea adesea.

— Nu mă deranjează, mamă! Îmi place să cos.

Ea îmi ridica bărbia până la nivelul ochilor ei și, indiferent ce vedea acolo, o făcea să suspine.

— Chiar că ești fata tatii. Foarte bine, dar ține minte: croitoria e meșteșug, dar e și artă! Stai la geam, simte lumina și privește norii și păsările! spunea ea, apoi făcea o pauză, privind peste umărul meu la modelele pe care le croisem toată ziua. Și nu uita să te distrezi, Maia! Trebuie să te gândești și la tine!

— Dar eu nu-mi doresc nimic.

Mama își înclina capul spre mine gânditoare. Într-o zi, pe când schimba bețișoarele chinezești arse la altarul

familiei, a ridicat una dintre cele trei statui ale Amanei care împodobeau altarul. Acestea erau sculptate simplu, cu fețele și veșmintele decolorate de razele soarelui.

— De ce nu faci trei rochii pentru Zeița Mamă?

Am făcut ochii mari.

— Mamă, n-aș putea. Ele ar trebui să fie...

— ... cele mai frumoase rochii din lume, a terminat ea pentru mine în timp ce îmi ciufulea părul și mă săruta pe frunte. Am să te ajut! Ni le vom imagina împreună.

Am îmbrățișat-o, îngropându-mi fața la pieptul ei și strângând-o atât de tare, că i-a scăpat un răs ce a sunat ca atingerea unui dulcimer¹.

Ce n-aș da să mai aud râsul acela, să o mai văd o dată pe mama, să-i ating fața și să-mi petrec degetele prin părul ei negru, strâns în coadă, când se desfacea în valuri unduind pe spate! Îmi amintesc că, indiferent cât aș fi încercat, nu puteam țese mătasea la fel de fină cum îi era părul. Și îmi mai amintesc cum credeam că pistrii de pe obrazii și brațele ei erau stele. Keton și cu mine îi stăteam în poală, eu încercând să-i număr, Keton încercând să-i șteargă.

Și ce povești ne mai spunea! Mama era cea care visa să părăsească Gangsun și să locuiască pe malul oceanului. Ne tot repeta poveștile cu care crescuse — despre marinari neînfricați, dragoni de apă și peștișori de aur care îți îndeplineau dorințele —, povești la care Sendo era numai ochi și urechi.

¹ Instrument muzical medieval cu coarde ciupite sau lovite, strămoșul țambalului (n. tr.).

Mama credea în zâne și fantome, în demoni și zei. Ea m-a învățat să cos amulete pentru călătorii în trecere, să croiesc haine din hârtie pe care să le ard pentru strămoșii noștri și să scriu descântece ca să alung spiritele rele. Dar, mai presus de orice, mama credea în soartă.

— Keton spune că soarta mea nu este să ajung maestru croitor precum *Baba*, m-am smiorcăit într-o după-amiază, suspinând de mama focului din cauza durerii provocate de cuvintele fratelui meu. El zice că fetele pot ajunge doar croitoarese de duzină și că, dacă muncesc prea mult, nu o să am prieteni și niciun băiat nu o să mă vrea vreodată...

— Nu-l asculta pe fratele tău! mi-a spus mama. El nu înțelege ce dar ai tu, Maia. Încă nu, a mai zis ea în timp ce îmi ștergea lacrimile cu mâneca. Însă cel mai important este dacă și *tu* vrei să ajungi maestru croitor?

— Da! am îngăimat. Mai mult decât orice. Dar nu vreau să fiu singură.

— Nu ai să fii, mi-a promis ea. Nu e soarta ta! Croitorii sunt mai apropiați de soartă decât majoritatea oamenilor. Știi de ce?

— *Baba* spune că firele cu care coase în munca lui însuflețesc soarta, am spus după o lungă pauză de gândire.

— Mai mult decât atât, a replicat mama. Croitoria e o artă pe care până și zeii o respectă. Are ceva magic. Chiar și cel mai simplu fir are o mare putere.

— Putere?

— Nu ți-am povestit despre firul sortii?

Am clătinat din cap.

— Fiecare are un fir care îl leagă de altcineva – o persoană sortită să-ți fie alături și să te facă fericită. Firul meu este legat de cel al lui *Baba*.

— Nu văd nimic, am spus, privind-mi încheieturile mâinilor și gleznelor.

— Nu îl poți *vedea*, a spus mama, chicotind blând. Doar zeii pot. Firul poate fi lung, întinzându-se peste munți și râuri, și pot trece ani până să îi dai de capăt. Dar vei ști când vei întâlni persoana potrivită.

— Și dacă cineva îl taie? am întrebat îngrijorată.

— Nimic nu îl poate rupe, pentru că destinul e cea mai puternică promisiune. O să fiți legați unul de celălalt, indiferent ce se întâmplă.

— Așa cum sunt eu legată de tine și de *Baba* sau de *Finley*? Ori de *Sendo*? am întrebat, fără să-l pomenesc pe *Keton*, pentru că eram furioasă pe el și, în clipa aceea, nu mă interesa dacă eu și fratele meu cel mai mic mai eram uniți cumva.

— Este la fel și totuși diferit, a spus mama în timp ce mi-a atins nasul, frecându-l dragăstos. Într-o zi ai să înțelegi.

În noaptea aceea, am luat o bobină de ață roșie și am tăiat un fir ca să mi-l leg de gleznă. Nu am vrut să vadă frații mei și să râdă de mine, așa că am îngrămadit capătul liber în manșeta pantalonului. Dar, pe când mergeam așa, cu secretul ce îmi gădila glezna, m-am întrebat dacă aș simți ceva când aș întâlni persoana hărăzită. Oare mi-ar da de știre firul cu o mișcare bruscă, dar delicată? S-ar întinde și s-ar lega de cealaltă jumătate?

Am purtat firul legat la gleznă luni în șir. Încetul cu încetul, ața s-a ros, dar nu și încrederea mea în soartă.

Până când soarta a luat-o pe mama de lângă mine.

A venit după ea încet, de-a lungul mai multor luni, precum s-a întâmplat cu chiparosul din fața prăvăliei noastre. În fiecare zi, frunzele păraseau încet ramurile lungi și subțiri, doar câteva la început, apoi din ce în ce mai multe pe măsură ce toamna își făcea loc. Pe urmă, într-o bună zi, m-am trezit și am descoperit că toate ramurile erau goale. Iar chiparosul nostru nu mai era, cel puțin până la primăvară.

Mama nu a mai apucat primăvara.

Toamna ei a început cu o tuse răzleață, când și când, mereu acoperită de un zâmbet. Apoi, a uitat să pună varză în colțunașii cu carne de porc pe care Finlei îi adora și, pe urmă, a uitat și numele eroilor din povestirile pe care ni le spunea, mie și lui Sendo, înainte să mergem la culcare. Ba chiar l-a lăsat pe Keton să o bată la jocul de cărți și i-a dat prea mulți bani de cheltuială pentru treburile lui de la piață.

Nu mi-am prea bătut capul cu scăpările astea. Mama ne-ar fi spus dacă nu s-ar fi simțit bine.

Mai târziu, într-o dimineață de iarnă, tocmai când terminasem de împodobit statuile Amanei cu cele trei rochii — a soarelui, a lunii și a stelelor —, mama a leșinat în bucătărie.

Am zgâlțâit-o. Eram mică încă, și până și capul ei era greu pentru mine să-l ridic și să-l așez în poală.

— *Baba!* am strigat. *Baba!* Mama nu se mai trezește!

În dimineața aceea, totul s-a schimbat. În loc să mă rog la străbunii noștri și să le urez de bine în viața de apoi, m-am rugat să se îndure de mama. M-am rugat Amanei, celor trei statui pe care le pictasem și le îmbrăcasem, să o lase să trăiască. Să îi îngăduie să ne vadă cum creștem pe frații mei și pe mine, și să nu-l lase singur pe *Baba*, care o iubea atât de mult.

De fiecare dată când închideam ochii și-mi imaginam viitorul, îmi vedeam familia întregă. O vedeam pe mama lângă *Baba*, râzând și chinuindu-ne cu miresmele ce răzbăteau din bucătărie. Îmi vedeam frații înconjurându-mă – Finlei, reamintindu-mi să stau drept, Sendo, strecurându-mi o mandarină în plus, și Keton, trăgându-mă de cozi.

Cât de tare m-am înșelat!

Mama a murit cu o săptămână înainte de a opta mea aniversare. Mi-am petrecut ziua de naștere cosând veșminte albe de înmormântare pentru tatăl și frații mei, haine pe care urma să le purtăm în cele o sută de zile ce aveau să urmeze. În anul acela, iarna a fost deosebit de rece.

Mi-am tăiat firul roșu de la gleznă. Văzând cât de distrus era *Baba* fără mama, nu am vrut să fiu legată de cineva și să sufăr la fel.

Anii au trecut, credința mea în zei a pălit și am încetat să mă mai gândesc la magie. Am tras obloanele peste visurile mele și am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-mi păstrez familia laolaltă, să fiu puternică pentru *Baba*, pentru frații mei și pentru mine însămi.

De fiecare dată când fericirea se strecura printre cioburile inimii mele și îndrăzneța să o facă întreagă din nou, soarta intervenea și-mi reamintea că nu aveam cum să scap. Soarta mi-a luat inima și mi-a distrus-o încetul cu încetul: atunci când a murit Finlei, când același drum l-a urmat și Sendo și când Keton s-a întors cu picioarele rupte și năluciri în priviri.

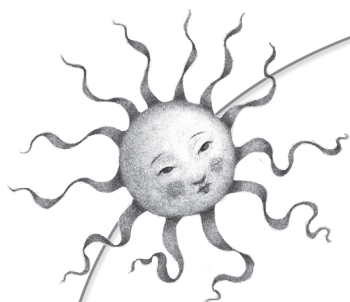
Maia cea de ieri a cules toate acele frânturi și le-a cusut cu meticulozitate la loc. Doar că nu mai eram Maia de altădată.

Începând din ziua aceea, lucrurile aveau să fie altfel. Începând din ziua aceea, când soarta avea să mi se împotrivescă, aveam să o înfrunt curajos și să o întorc în favoarea mea.

Începând din ziua aceea, urma să nu mai am inimă.

PARTEA ÎNTÂI

ZÂMBETUL
SOARELUI

CAPITOLUL UNU

Mii de lampioane roșii luminau Palatul de Toamnă, suspendate pe sfori atât de fine, că luminițele lor păreau să fie zmeie ce pluteau de la un acoperiș la celălalt. Aș fi fost în stare să le urmăresc toată noaptea cum dansau în vânt și pictau apusul cu o strălucire cuminte, dar mintea mea era în altă parte. Pentru că dedesubtul mării de lumini plutitoare, în Piața Armoniei Splendide, se punea la cale o nuntă imperială.

Vederea acelei bogății de roșu, pregătite pentru oficierea căsătoriei împăratului Khanujin cu lady Sarnai, ar fi trebuit să mă bucure. Muncisem enorm și sacrificasem foarte mult pentru pacea pe care nunta lor avea să o aducă în A'landi în cele de urmă.

Dar nu mai eram aceeași Maia.

Porțile roșu-aprins ale Palatului de Toamnă s-au mișcat huruind, iar eu mi-am făcut loc prin mulțimea de servitori, căutând să zăresc procesiunea nupțială. Conducătorul alaiului avea să fie tatăl lui lady Sarnai, *shansen-ul*.

Doream să-l văd pe bărbatul care îmi însângerase țara din interior, bărbatul al cărui război îmi răpise doi dintre frați și al cărui nume îi făcea pe bărbați în toată firea să tresară.

Shansen-ul, în armura sa placată cu aur care strălucea precum solzii de dragon de dedesubtul veșmintelor de un verde intens, călărea pe un armăsar alb, maiestuos. O nuanță de cenușiu îi colora vârfurile bărbii și ale sprâncenelor. Nu mi s-a părut la fel de înfricoșător pe cât mi-l imaginasem, până când i-am văzut ochii ce străluceau asemenea unor perle negre, aprigi ca ai fiicei sale, dar încă și mai cruzi.

După el, și tot călare, venea războinicul său preferat, lordul Xina, urmat de cei trei fii ai *shansen*-ului, toți cu ochii neliniștitori și negri ai tatălui, și o legiune de soldați care purtau pe mâneci blazonul *shansen*-ului – un tigrul.

— *Shansen*-ul va urca treptele spre Sala Armoniei, a anunțat prim-ministrul Yun cu voce tare, acolo unde fiica sa, Sarnai Opaï'a Makang, va fi prezentată drept mireasa împăratului nostru. Mâine, a continuat Yun, Procesiunea Darurilor va fi prezentată curții împăratului, iar, în a treia zi, lady Sarnai își va ocupa oficial locul ca împărăteasă lângă împăratul Khanujin, Fiul Paradisului. Un banchet va avea loc pentru a sărbători căsătoria lor în fața zeilor.

Muzica de nuntă se auzea mai tare și se contopea cu tropotul copitelor cailor *shansen*-ului și ai oamenilor săi, care mărșăluiau în sus, pe scări. Pocnitori răsunau de pretutindeni, făcând un zgomot la fel de puternic precum

al tunetului, iar fiecare bătaie a tobelor de nuntă bubuia atât de pătrunzător, încât pământul îmi trepida sub tălpi. Opt bărbați au traversat cu pași mari sala, ducând o lectică aurită, căptușită cu mătase brodată și decorată la exterior cu plăci de ceramică smălțuite, pictate cu dragoni în nuanțe de turcoaz și auriu.

Când *shansen*-ul și-a ocupat locul în fața tuturor, împăratul Khanujin a ieșit din lectică. Muzica s-a oprit, iar noi toți ne-am înclinat până la pământ.

— Conducător al Celor o Mie de Pământuri, am rostit noi. Conducător Suprem al Regilor, Fiu al Paradisului, Preaales al Zeiței Amana, Suveran Glorios al ținutului A'landi, să trăiești zece mii de ani!

— Bine ai venit, lord Makangis! I-a întâmpinat împăratul Khanujin. Este o onoare să te primesc la Palatul de Toamnă.

Din spatele palatului, au explodat artificii trase la mare înălțime, dincolo de stele.

— Ah! au exclamat toți cu respirația tăiată, minunându-se de priveliște.

M-am minunat și eu. Nu mai văzusem niciodată artificii. Sendo încercase să mi le descrie cândva, deși nici el nu le văzuse niciodată.

„Seamănă cu lotușii ce înfloresc pe cer, născuți din foc și lumină”, spusese el.

„Cum de ajung atât de sus?”

„Sunt trase de cineva”, răspunsese și ridicase din umeri atunci când eu mă încruntasem, privind-l sceptică. „Nu

te strâmba la mine, Maia! Nu știu chiar totul. Poate că este magie.”

„Așa spui mereu despre tot ce nu știi să explici.”

„Și ce e rău în asta?”

„Eu nu cred în magie”, îi răspusesem, râzând.

Dar, în clipa când artificiile au explodat pe cer, amestecuri senzaționale de galben și roșu în contrast cu noaptea întunecată, am știut că magia însemna cu totul altceva. Magie era sângele de stele care cădea din cer sau cântecul foarfecii mele fermecate, nerăbdătoare să facă o minune din ață și speranță. Nicidecum acel praf colorat aruncat spre cer.

În timp ce lumea din jurul meu aclama, alți opt bărbați tineri au purtat o altă lectică aurită către împărat. De fiecare parte a acesteia atârnavă lampioane ce luminau o pasăre phoenix pictată cu mare artă.

O pasăre phoenix care să se potrivească cu dragonul împăratului, să insuflă un elan nou în țară și să o ajute să renască din cenușa războiului.

Însoțitorii au lăsat jos lectica, dar lady Sarnay nu a ieșit. Hohotea atât de tare, că am auzit-o chiar din spatele pieței. În unele sate, era o tradiție ca mireasa să plângă înainte de nuntă ca un semn de respect față de părinți, pentru a arăta cât de mâhnită era să-i părăsească.

Dar cu totul altfel decât fiica *shansen*-ului.

Un soldat a dat la o parte perdelele lecticii, iar lady Sarnay a înaintat șovăitor, alăturându-se împăratului și tatălui ei. Un văl brodat din mătase rubinie îi acoperea fața în timp ce trenea rochiei, de un roșu-aprins în lumina

gingașă a lunii, mătura pământul în urma ei. Nici măcar nu strălucea, așa cum ar fi strălucit oricare dintre rochiile pe care le făcusem pentru ea: cea țesută cu zâmbetul soarelui, cea brodată cu lacrimile lunii sau cea pictată cu sângele stelelor. Era ciudat că împăratul Khanujin nu insistase ca mireasa să poarte una dintre rochiile Amanei pentru a se fâli în fața *shansen*-ului.

Am privit încruntându-mă, pe când lady Sarnai a continuat să se lamenteze, un sunet strident care răzbătea prin tăcerea încordată.

A făcut o plecăciune în fața tatălui și apoi în fața împăratului, căzând în genunchi.

Încet și ceremonios, împăratul Khanujin a început să-i ridice vălul. Bătăile tobelor s-au dezlănțuit din nou, din ce în ce mai zgomotoase și mai rapide, până când totul a devenit atât de asurzitor, că urechile mele au pornit să-mi vâjâie și lumea să se învârtă.

Pe urmă, pe când tobele au atins punctul culminant, cineva a scos un țipăt.

Am deschis ochii repede. *Shansen*-ul îl dăduse pe împăratul Khanujin la o parte și își apucase fiica de gât. În clipa aceea, în timp ce o ținea, iar ea țipa și dădea din picioare în capătul celor optzeci și opt de trepte ale Sălii Armoniei, el i-a smuls vălul.

Mireasa nu era lady Sarnai.